



E.M. de Melo e Castro² (Brazilia)

Traducere de Cosmina Drăghici

Ochiul criptic presupune o abordare infopoetică.

Infopoezia se realizează cu ajutorul calculatorului, adăugând astfel o realitate virtuală a imaginilor poetice la substanța virtuală, dematerializată a imageriei sintetice și scriiturii computaționale

Infopoezia este metavirtuală, implicând și citirea complicată a non-evidentului.

Dar, într-o societate ca a noastră, de oameni instruiți, putem spune că vedem litere?

Și dacă da, vedem înțelesuri?

Și dacă vedem înțelesuri, vedem litere?

Pentru că dacă nu vedem litere, putem spune că suntem capabili să citim?

Sau suntem, în schimb, dintre cei ce urăsc literele?

Sau, în schimb, suntem dintre cei ce mănâncă litere, hrănindu-ne cu o substanță pe care nu o vedem?

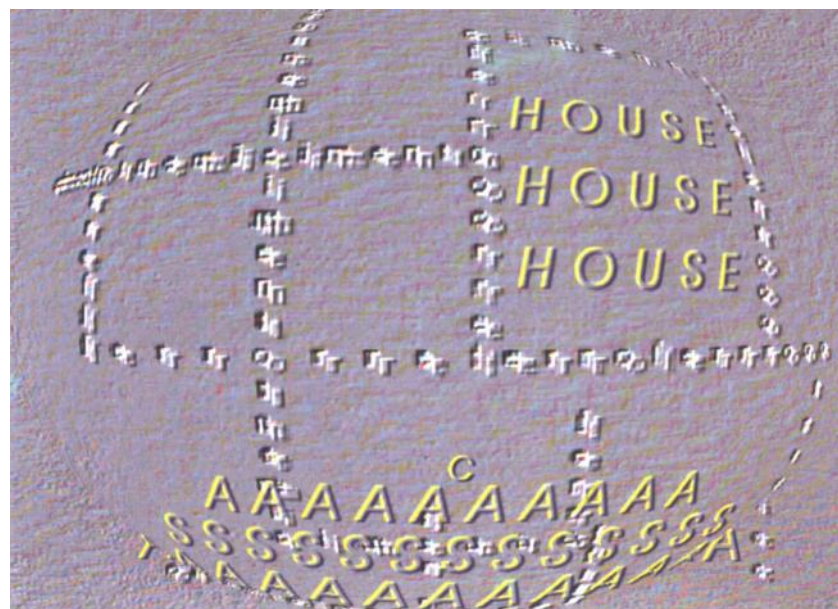
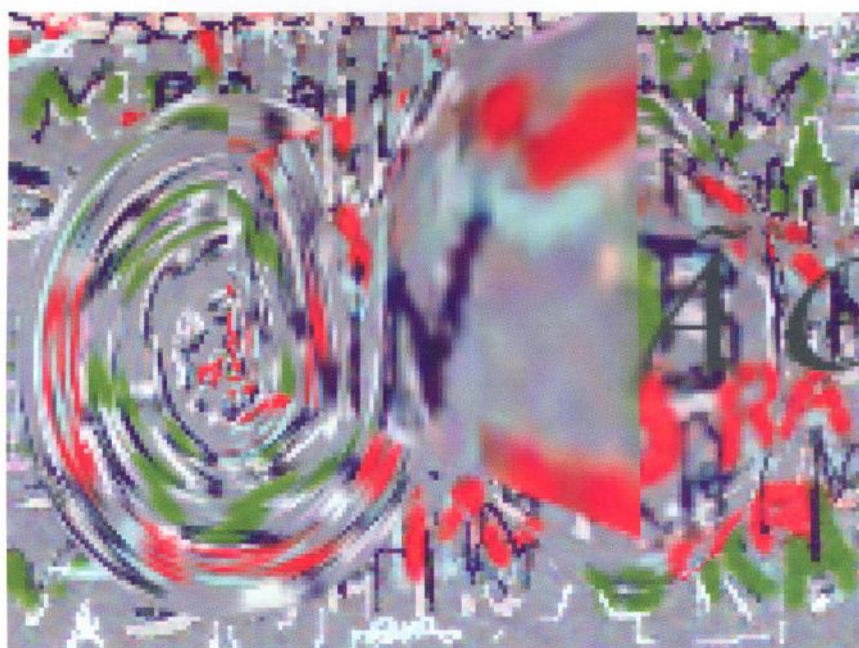
Și ce știm despre culori și nuanțe?

Griul, nuanța gri, e pe atât de mult pe cât omenenște putem înțelege, sinteza tuturor culorilor.

Albul fiind alb, deplina radiere a luminii. Dar griul e, de asemenea, culoarea substanței din care e constituit creierul nostru. Griul e limita vizuală a percepției luminii, cum sublinia recent Paul Virilio.

Griurile sunt gri. Griul este uman, iar atunci când spunem că am înțeles ceea ce scriem și citim, ce spunem cu adevărat? Răspunsul e "gri", pentru că a înțelege înseamnă nimic mai mult decât a repeta în diferite feluri că suntem înțeleși. A înțelege înseamnă a simula. Simularea este materia primă a poeziei. Infopoezia fiind simularea simulatului... e gri precum griul e gri.

Avem, totuși, cele șapte culori ale curcubeului și câteva mii de culori sintetice în calculator, cu care putem să ne jucăm. Culori pe care le putem folosi liber spre a simula, la fel cum ne înțelegem unii pe alții când vorbim și scriem. Această simulare este, prin urmare, un exercițiu trans-semiotic, deoarece semnele pe care le utilizăm migrează dintr-un loc într-altul cu viteza luminii, dintr-o limbă într-alta, în timp ce noi încercăm să surprindem aceste mișcări cu neuronii creierului.



Creier și ochi. Minte și mână. Minte și calculator încep astfel să devină unul și același lucru: cibernetica neînțelegerii noastre.

O contra-semiotică va fi necesară spre a stabili noi și neașteptate relații între instrumentele și înțelesurile pe care le utilizăm pentru a comunica: cuvintele și culorile.

Imaginile poetice convenționale care rezultă din punerea împreună a acestor cuvinte în engleză și portugheză sunt departe de a fi importante. Ceea ce vreau să arăt este călătoria semiotică a acestor imagini dintr-o limbă într-alta, proiectând un nou tip de poem vizual: un poem care este în sine o criptogramă, implicând o dificultate de lectură.

Lacan spunea cândva că "o criptogramă își atinge valoarea maximă când este realizată într-o limbă necunoscută". Contrar, eu cred că o criptogramă își atinge valoarea maximă atunci când e realizată într-o limbă pe care o cunoaștem foarte bine, ceea ce înseamnă că propria-i calitate criptică e foarte ridicată, dificultatea sau incapacitatea de citire fiind realizări poetice.

¹ Transcriere parțială din *Finitos Mais Finitos* (1996), realizată de Jorge Luiz Antonio, prezentată la The Encounter Yale Symphosphia on Experimental, Visual and Concrete Poetry Since 1960 (Yale University, USA, 1995)

² Poet și teoretician al Poeziei Experimentale Portugheze, pionier al videopoeziei, autor a numeroase volume de versuri și eseuri

Pagina 16 (Biblioteca Județeană „George Barițiu”):



Doina Frumușelu,
Cultura pierdută.
II. Portretul lui
Gheorghe Chițu

Traseul de lectură:

